

KWIK

Mesičník TOM Lyčata

Říjen 1982

Oranžový expres

Už u rodného ranče vidím jen komín a stáj,
hej, už u rodného ranče vidím jen komín a stáj,
rychlík v barvě pomeranče odjíždí tak Good-bay.

Tak jako světlo heřny mě vždycky stejně rozruší,
svit brzdařské lucerny, chomáč jisker v ovzduší,
pak když oranžový expres mi duní do uší.

Sedím si na uhláku a vyhlížím přes okraje,
ve svém tuláckém vaku šmátrám po láhvi tokaye,
píseň oranžového vlaku si zpívám do kraje.

Už u rodného ranče nevidím komín a stáj,
hej, už u rodného ranče nevidím komín a stáj,
rychlík v barvě pomeranče odjíždí tak Good-bay.

A: Haló, kam jedeš tuláku?

B: Nevím.

A: Na New York?

B: Nevím.

A: Na Boston?

B: Nevím, Mě stačí, jen když ty pražde,
duncaj, duncaj, duncaj...

Cesta má

Cesta má předemnou v dáli mizí,
Každý krok v srdci mém zabolí,
zakrátko budu již v zemi cizí,
nespatřím své rodné údolí.

R: /:Zavolám-nashledanou, nashledanou,
nashledanou rodné údolí:/

Proč se den za každou nocí vrací,
proč se čas na chvíli nezastaví,
nemusel bych ti své zbohem dáti,
nemusel bych se loučit s údolím.

R: /:Zavolám...

Oči mé nevidí jak se ztmívá,
nevidí ať jsem měl tolik rád,
jediné co mi teď ještě zbývá,
rodnému údolí zbohem dát.

R: /:Zavolám...

Vzpomeň si má milá na mě jeanou,
vzpomeň si na rodné údolí,
vzpomínky na tebe nevyblednou,
i když nás velká láska rozdělí.

R: /:Zavolám...

ZÁKON LESNÍ MUDROSTI

Zákon, o kterém hovoří právníci a který se označuje paragrafem říká, co musíš a nesmíš. Jsou však ještě jiné zákony - takové, za nimiž není právě ta hrozba co se stane, když se podle zákona nebudeš řídit. To jsou zákony pro ty, kteří hledají radu, pomoc a směrnici, jak dojít k nějakému cíli, který si zvolili.

Také my máme svůj cíl: stát se nejdříve poctivým chlapcem, prospěšným již nyní v mládí a snažit se, abychom byli platnými členy lidské společnosti. Lidé, kteří dlouhá léta žili v přírodě, došli k názoru, že příroda sama nám nejlépe radí jak dosáhneme svého cíle.

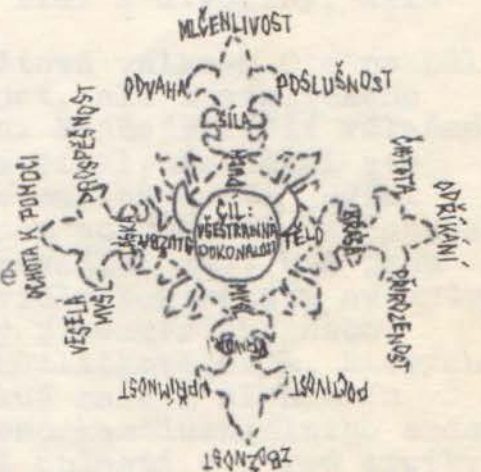
Spisovatel E.T.Seton mnoho o tom uvažoval a stěmi, kteří chtěli jít stejnou cestou založil hnutí woodcraft, my tomu říkáme lesní moudrost.

"To je cesta, kterou moji otcové se brali, přestávající býti barbary, a to je cesta, která povede k nejvyšším metám. Není nová, jest to nejstarší cesta všech cest, ale byla zapomenuta."

Zákon udává čtyři směry lidské činnosti.

1. Krása - pečuj o své tělo, buď zdravý všiměj si krás přírody a nauč se ji znát.
2. Pravda - poznávej pravdu, uč se uvažuj o všem a zkoumej události poctivě hrej a jednej.
3. Síla - sebeovládání ducha, buď odvážný, skromný, ukázněný a poslušný.
4. Láska - nebýt sobecký, ale pracovat pro druhé být nezištný, ochotný, veselý.

E.T.Seton nakreslil zákon lesní moudrosti v podobě paprskového kříže.

"V životě v přírodě upevníme své těla a své duše - abychom mohli jít v před s vidoucíma očima a myslící rukou, poznávat radostné cesty lesa a života - abychom se stali moudřími pány sami nad sebou, těšíce se z každé zkoušky, která na nás přijde."

/ E.T.Seton /

UÚDEŮU SLOUPEK

Dostává se Vám do rukou první číslo našeho nového časopisu. To je důkazem, že oddílový život po prázdninách neustal, nýbrž se nadále rozvíjí. K tomu je však potřeba, aby se aktivně angažovalo do práce co nejvíce členů. Jsem velmi rád, že mnozí z Vás / Serjoža, Fuk, Radek D., Pavel, Hodinář, Víta, Pavlík a mnozí jiní / již v praxi ukazují, jak má vypadat činnost člena oddílu. Na rozdíl od nich jsou však v oddíle členové, kteří považují náš oddíl za nucené zlo nebo by jen rádi využívali výhod, které oddíl aktivním členům poskytuje. Mohu odpovědně říci, že v budoucnu si vedení oddílu bude více všimát přístupu jednotlivých členů k práci. Podle svých zásluh budou také odměňováni / např. zájezd do Prahy, zimní zájezdy se Slovanem a mnohé další akce za výhodných cenových podmínek. / To, jaké akce chceme dělat a jak se chceme bavit, záleží jen na nás.

POVÍDÁNÍ D OTAKARU BATLIČKOVÍ

Otakar Batlička patří možná k méně známým, ale velmi zkušeným a vnímavým spisovatelům, kteří psali o osudech lidí. Je nazýván mistrem dobrodružných povídek.

Mládí prožil na pražské dítě, byť předměstské, veli nevázané. Kde vládly řád a kázeň tam se Ota cítil nesvůj. Ve škole s ním měli těžkosti a dokonce se odtl mezi propadlíky. Vyšehradské skály, podskalské břehy Vltavy byly příhodnými dějišti klukovských her. Ota měl v životě mnoho přezdívek-např. Baron. Ve dvanácti letech po prve utekl z domova. Druhý útěk, bylo mu tehdy necelých patnáct, se však vydařil. Otovo světobežnictví se začalo v Argentině. Svět prohodil, projezdil a proplul jako málo kdo. První putování trvalo devět let. Od svých patnácti do čtyřiaadvaceti roků se Batlička plahočil dalekými kraji. Ve věku, kdy mladí lidé skládají maturity a univerzitní zkoušky, Ota poznával statečné chlapy, nástrahy lidí a divočiny, sílu živlů i zajímavosti nejdůležitějších krajin.

Když mu bylo devatenáct, vypukla první světová válka a Ota na půl z úředního příkazu opustil jižní Ameriku. Byl zajat, ale z anglického zajateckého tábora brzy uprchl v ženských šatech. Nejbojřlivější válečná léta prožil na toukách všemi končina světa. Sám říkal, že dělal sto řemesel ve více než dvou stech zaměstnáních. Je zajímavé, že dnešní symbol Západu - Spojené státy severoamerické v něm odpuzovali náklonnost k tamější společnosti. Batličkovy povídky, odehrávající se v USA jsou vybudovány jen zřídka na osobním zážitku a zpravidla postrádají autorův citový podtext, kterýmž jsou naopak přímo nabity jihoamerické nebo tichomořské povídky. Není nesnadné rozpoznat v Batličkově díle, kterých oblastech světa autor pobýval déle a rád, i od-kud zase z ulehčením a rychle odjížděl. Nikdy se nedostal do takzvaného kontinentálního srdce světa - do střední Asie. Nelákaly ho ani pouštní oblasti a střed Afriky. Nejvíce si zamiloval Jižní a Střední Ameriku, rád se vracel do Severní Afriky, Jihovýchodní Asie a Austrálie.

Domů se vrátil natrvalo v lednu roku 1922. Oženil se. Bylo mu 27 let a marně se sháněl pro stálém zaměstnání. Střelecké, stopařské, a kormidelnické, lasařské, uzlařské umění a ani znalost sedmi řečí nikdo nepotřeboval. Pro Batlička zakládá vlastní boxerskou školu, je průvodcem cizinců, pracuje u filmu, pojišťuje psy až se stává průvodčím a řidičem tramvaje.

(Pokračování příště)

„Velká plavba“

Jelikož jsme měli letošní Tábor klíšťat v blízkosti Velké řeky a s sebou jsme si vzali i tři gumové nafukovací čluny, rozhodli jsme se, že je nebudeme používat jen k opalování, ale že trochu podráždíme Neptuna a sjedeme Vltavu. Nejdříve jsme ji chtěli sjet celou, ale Rado byl proti, řka, že se chce dostat ještě letos domů, neboť má v plánu nastoupit na Zvláštní VŠ v Brně /jedná v ČSSR/. Po malém hlasování, při kterém přišel Rado o dva zuby a pravé ucho, /nakonec stejně vyhrál/, jsme se shodli, /Rado rozhodl/, že sjedeme úsek řeky jen 30 km dlouhý.

Tak jsme se připravili! Dick měl asi dobrý den a tak nás perfektně vybavil. Dostali jsme od něj: půlku chleba /říkajíc že ve Vltavě je vody dost/, 2 čluny /jeden -3 člun totiž klesl ke dnu při vodní bitvě na rybníku/, 3 pádla, 0,5 Kčs /že si zbytek na spáteční cestu máme vydělat/ a přání, abychom si zlomili vaz/kdo ví co tím myslel/.

Pak již šlo všechno velmi rychle. Z vlaku nás průvodčí vyprovodil kusem kolejnice poblíž Zlaté Koruny. A tak jsme my čtyři /Rado, Dazule, Serjoža a Radek/ ocitli daleko od svých, daleko od domova s touhou pokořit Velkou řeku.

Dopotáceli jsme se k řece a na pěkné loučce jsme začali nafukovat čluny. Mezitím na nás začal z druhé strany řeky křičet nějaký pomatený traktorista, abycho mu přestali z louky dělat přistávací plochu pro Iljušiny. Udělali jsme na něj dlouhý nos a pokračovali jsme v započatém díle.

Dohodli jsme se že na malém člunu se bude tísnit Dazule a ostatní pojedou v "trošku větším" Serjožově člunu. Při spouštění lodí na vodu se do nivh dostalo trochu bahna, kvůli čemuž Serjoža tvrdohlavě odmítal vstoupit na palubu, dokud ho Rado "nepřesvědčil"/Je zajímavé, že Rado úplně zapoměl a zapomíná na výchovu podle J. A. Komenského/

A když vše bylo v pořádku, tak jsme vypluli! Vesele jsme šněrovali řeku až k prvnímu jezu, Zbledli jsme. Co teď! Zastavovat jsme neuměli. Ale snad sám Manitou byl při nás a tak se nám podařilo příd zapíchnout do bahnitého břehu. Daleko před námi parkovely jiné lodě. Zprvu jsme nechápali proč, ale když Serjožka elegantně vyskočil z lodě a zabořil se po pás do nelibě vonícího bahna, bylo nám to jasné.

Zatí, co Dazule a Serjoža přenesli čluny pod jez, šli oba Radkové obhlédnout situaci kousek po proudu řeky. Po půl hodině, když se vrátili a měli takovou zdravě zelenou barvu, začali nás přesvědčovat, že vodáctví je leda tak pro blázny, že to prý raději zbalme a pojďme raději pěšky. Ale k tomu nás Rado nepřinutil ani svými rasistickými metodami. Nakonec si vymohl jen podmínku, že Serjoža půjde asi 0,5 km po svých, neboť že tam jsou peřeje.

Tyto peřeje jsme překonali dobře, /nepočítáme-li ztrátu jedné ponožky/. Ale Serjoža se nenalodil podle plánu! Rado se spletl /jak později tvrdil/, ve svých matematických výpočtech a minul Serjožu, asi po půl km se mu podařilo přistát a to jen na půl minuty. Potom zmizeli i se člunem v ohybu řeky. Lépe řečeno Rado neuměl zastavit. Jakmile to spatřil Serjožka, zmocnila se ho panická hrůza. Zběsile prchal, přeskakujíc ostnaté a elektrické dráty, za vzdalujícím se Radou a Radkem, přičemž byl pronásledován třemi ovce, jejím majitelem a jeho psem. Naštěstí Serjožkovi nikdo nestačil. Dodnes jsme z něho nevypáčili, jestli prchal před svými pronásledovateli, nebo proto, abychom ho tam nenechali. Od té doby Serjožka koktá. Jisté však je, že dohonil zběsile pádlujícího Dazulouše, který se nad ním smíloval a vzal ho jako černé ho pasažera na palubu své kocábky. Po nalodění sice čára ponoru zmizela hluboko pod hladinou, ale jelo se. I když při každém novém záběru se do podpalubí dostalovždy 5 palců vody, vládla na palubě dobrá nálada. Kolem projíždějící vodáci si dělali na čele všelijaká kolečka a bzučeli jako mouchy /nevíme proč, ale zřejmě nám chtěli naznačit, že přijde jez/. Dokonce jedna dvojice vodáků byla touto prací tak zaneprázdněna, že úplně zapoměli pádlovat a vzpomatovali se až pod jezem, kde jsme je pomáhali zachraňovat. Když už jsme odplouvali, tak za námi dotyční něco zuřivě křičeli, zatínajíc pěsti.

Pak naše cesta probíhala už bez vážných komplikací. A když jsme se vrátili do tábora, byli jsme slavnostně přivítáni jako hrdinové dne.

TÁBOR SMŮLY

J. Foglar

V každém pořádném oddíle je zvykem, že rozkaz vedoucího je vykonán na slovo a okamžitě. Ale v našem Táboře smůly, kde bylo tolik zvláštností a pokrokovostí, zavedl jsem si jednu hrozně napínavou novinku, a to, že rozkaz musel být vykonán do třinácti vteřin po vyslovení. Proč tato novinka byla napínavá, poznáte hned.

Pravil jsem třeba:

"Přineste si ze stanů semaforové praporky, tužky a zápisníky."

A pak jsem začal klidně počítat do třinácti. Po třinácté vteřině musel být každý člen táborového mužstva se všemi těmito třemi věcmi předemnou, ať dělal, co dělal, a ať byl, kde byl...

A bylo skutečně s podivem, co všechno se dalo udělat za těch prožlукlých třináct vteřin! Tak například při povelu k nástupu před státní vlajku začal se jeden výtečník teprve oblékat.

Před čtvrtou vteřinou už měl na sobě kalhoty, košili a jednu punčochu a při šesté vteřině byl již hotov se šňorováním střeviců. Sedmou vteřinu ztratil při hledání spínátka na šátek, které mimochodem řečeno, našel pod postelí, kam se bleskurychle vrhl. Při osmé a deváté vteřině byl již dokonce učesan, s čapkou švihácky na stranu posazenou a ve třinácté vteřině stál již skautík před stožárem ve vzorném stejnokroji, jak káže táborový řád. A to se, prosím, ještě zastavil u kamen napít a přečetl z denního rozkazu, co bude dnes k obědu!

Třináct vteřin odkladu po vydání rozkazu bylo tedy pro hochy hotovým dobrodiním, ale běda tomu, kdo by rozkaz ještě po těch třinácti vteřinách neplnil, nebo již nevyplnil.

Okamžitě mu byl udělen trest Černé skříňky, která byla tou nejobávanější věcí v táboře. Byla to malá bednička, do níž se házely lístky s napsanými jmény těch hochů, kteří buď nedodrželi oněch třináct vteřin, nebo vůbec jiným způsobem překročili táborový řád.

Když pak bylo třeba vykonat nějakou práci, na níž denní pracovní skupina nestačila, sáhlo se jen do černé skříňky, vylovil se jeden lístek... a nešťastník na něm napsaný musel tuto práci vykonat, aniž by směl jen pípnout, že "dneska není jeho den"...

Všechno bylo na táboře hezké, všechno se nám líbilo, ale na něco jsme se vždycky nejvíce těšili. Byly to večerní táborové "potlachy". Vy nevíte, co znamená "potlach"? Inu, to je zase jenom vidět, že jste nebyli na Táboře smůly! Tedy sedte zticha já vám to prozradím:

Vždycky večer, když nebyla na programu večerní hra, sešli jsme se všichni do besedního čtyřplátňáčku a těmto večerním vyprávěním se říkalo "potlach". Povíдалo se o všem možném, o minulých táborech, o událostech na výletech, o oddíle, o strašidelných úkazech a příhodách, a jednou dokonce Pepík Hůrků začal vyprávět o cirkusu.

A tak vám povídal o šašcích, jaké že špumpnákly tam dělali, o lvech, slonech i tygrech, o učených psech, a mnoha jiných věcech. Také jedna slečna, co se prý "rajn kór nic" nebála, jezdila ve stoji na koni, tančila na něm, obracela se, přeskakovala na něm provaz a když kůň vyskočil, tak ona, prosím, také vyskočila a ani při tom panečku neškytla!

A Pepa vypravoval, vypravoval, oči navrch hlavy, házel a trhal sebou, jako by byl nejméně sám tou slečnou na tom koni, co se "rajn kór nic" nebála.

Hoši se smáli Pepovu vyprávění, až jim slzely oči a Pepa stoupl u všech v ceně.

I stalo se kterého si večera, že jsme při takovém "potlachu" vařili na

petrolejovém vařiči čaj. A když se voda už skoro vařila, převrhl Skukům hrnec i s vařičem. Tenkrát jsme se všichni ukrutně rozzlobili, neboť jsme se na čaj toho chladného večera obzvláště těšili.

Byl tedy ihned svolán válečný soud, co Skukůmovi udělat. Skukům chudinka seděl u převrhlého hrnku jako hromádka neštěstí a my se radili. A kdykoli jsme od místa své porady na něho pohlédli, vždy byly návrhy mírnější.

Nejdříve jsme ho chtěli poslat do vesnice pro nový petrolej. Pak jsme se shodli pouze na tom, že přinese jen novou čistou vodu, a nám každému že dá jeden šumicí prášek jako náhradu za čaj. Pak už jsme nechtěli na něm ani tu vodu, ani prášek, a zůstal návrh jen na dva řádné pohlavky... A ani ty ještě nebyly pořádně odhlasovány. A nakonec se musel celý soud i potlach rozpustit, protože by hoši byli málem Skukůmovi místo trestu ještě dali korunu za to, že to vůbec převrhl...

Daz

Jedeme na tábor

Ještě před ukončením školního roku jsme měli jet na turistický sraz v Kynšperku a potom na tábor na Šumavu.

Všichni jsme se velice těšili. Snad proto že jsme nemuseli posledních několik dní do školy. Ale, jestli se chce někam dojet, musí se tam nejdříve jet. Tato akce jež dostala, ve vojenských kruzích název "URAGÁN MAŘENA" započala několik dnů před datem odjezdu, kdy Aleš se vypravil na nádraží, aby pro nás vybojoval slevu, což se mu podařilo.

Ve stanovený den jsme se shromáždili před nádražím a po chvíli čekání jsme se vrhli ke kolejím. Za chvíli přijela vlaková souprava. S výkřikem "pozor teď" jsme se vrhli do našeho vagonu a spěchali ke svému kupé. Zde jsme zůstali však stát, neboť bylo patrné, že je obsazeno. Přítrž tomu učinil Aleš, který si srovnal v ruce kupu místenek a vrazil do kupé. Po chvíli čekání se dostavil výsledek. Z kupé začali vycházet jeho dočasní majitelé. Za chvíli jsme už seděli na jejich místech a spokojeně spali.

Probudili jsme se až za svítání. Bavili jsme se tím, že jsme buď jedli, hráli karty, prohlíželi krajinu a nebo jsme si dělali legraci z Dazule.

Velmi zajímavé byly úseky, když jsme projížděli tunely-po vyjetí z tunelu se už osádka našeho kupé nenalézala na svých místech, buď někdo ležel na zemi a nebo seděl v koutě s vystrašenou tváří, z které nebylo těžké vyčíst, co v minulé chvíli prožil. Kdekdě hledal brýle, svačtinu, fotoaparát a Aleš vývrtku.

V Praze jsme přesešli. Pak nás poctil svou návštěvou průvodčí. Aleš se na něj vytasil s haldou všelijak počmáraných papírů a množstvím razítek a podpisů. Průvodčí si prohlédl nás, Aleše, papíry a pak odešel.

Tak jsme se šťastně dostali až do Chebu a odtud místní lokálkou až do Kynšperku.

Dazulovy oddílové začátky

V roce 1975, někdy po prázdninách mě můj otec dovedl na sekretariát Slovanu, že bych jako chtěl, aby mě přijali do lyžařského oddílu. Nějaký pán mu řekl: "Samozřejmě přiveďte ho o půl páté tady. Zde budou mít lyžaři schůzku a oni mu už řeknou co a jak." A tak jsem tedy v pátek, opět za doprovodu svého tatínka, přišel na Pančavu do klubovny a tam nás už přivítal Pavouk, že se už o mě postará a poslal mého otce domů. V klubovně už bylo několik holek a kluků starších o rok až dva. Začala schůzka a já se dověděl /z pokřiku/, že tento oddíl nese jméno "Lvíčata". Na schůzce se mluvilo o mnoha věcích, ale ač jsem měl uši našpicované jakkoliv, nepochytil jsem ani slůvka o lyžování. Bylo mi to trochu divné, ale neříkal jsem nic. Teprve po schůzce jsem se opovážil zeptat, jak to bude s tím lyžováním. Trochu se tomu podivili, nechápavě se na mě podívali a pak to Pavouk rychle zakecal. A řekl mi abych zase přišel příští pátek v tu samou dobu. A tak jsem přišel jednou, dvakrát, jel jsem s nima i v sobotu a zase jsem přišel v pátek. No a tak zhatilo ČSSR jednoho ze svých budoucích nejlepších lyžařů.

na fotbal
Lobeline

Rád bych revolver.
A jaký systém to
prosím má být?
Asi tak na 6. osob.

Tak jsme se šťastně dostali až do Gstaadu a odtud místní lokální autobus do Krynauera. Právě jsme přesešli. Tak nás pozvali svou návštěvou průvodců. Ale se na něj vyšli a na jeho všelijak poděrných papírech a množstvím různých a podivných. Průvodci si prohlédli nás, Aláše, papíry a pek, občasli. Tak jsme se šťastně dostali až do Gstaadu a odtud místní lokální autobus do Krynauera.

KRVAVÝ BILL
VÝROBA
ŘEŠET

V roce 1975, někdy po předání mě můj otec... Slovanu, že bych jako učitel, by mě přijali do... Nějaký pan z... "Semor... přiveďte ho... Sám buď... mt... ochánu a oni... tak jsem... v... tek, opt... avého... přišel na... do... tam nás... řavouk, že... pošel... form. V... několik... je... začal... "Ten... jako by... vám z oka... ! - Jo, na... ..

- Ten váš synáček, jako by
vám z oka vypadl!
- Jo, na beton.....

kam jdeš s tou míchačkou?
odlévat stopy do přírody.

HADÍ MSTA

Na břehu nevelkého jezera v Kanadě, uprostřed rozsáhlých lesů, bylo roztroušeno několik srubů, ve kterých přebývali lovci kožešin, trapperi, a také hrstka zlatokopů. Největší budova, trapperie, stála na samém břehu u přístavní hraze, kde občas přistávala motorová loď říční policie. Někdy také, dokud mráz neuzavřel vodní cesty, přijížděl větší člun naložený různým zbožím. Trapperie byla totiž něco mezi obchodem a skladištěm. Navíc byla jakousi krajní výspou civilizace, stanicí pro osamělé lovce i pro Indiány z blízké rezervace. Ti si tu vyměňovali kožešiny a úlovky za zboží potřebné k zálesáckému životu.

Osadníků u jezera bylo málo, proto si občas rádi společně zasedli k trapperii ke skleničce. Jenom starý Smith se s nimi nenapil. Žádný ze zálesáků o to také ani nestál, Smith byl podivín. Žil ve svém srubu sám se svým psem, v zimě kladl pasti a to bylo všechno. Peníze které utržil za kožešiny, mu stačily k tomu, aby v létě nemusel zas nic dělat, protože ke svému životu toho mnoho nepotřeboval. Nelovil tedy pro bohatství nehnal se za majetkem, chtěl jen svoje stáří dožít tady, uprostřed divočiny, v blízkosti přátel. Přátel...? Měl nějaké? S nikým se nestýkal, promluvit ho slyšel málokdo, a když tak jen potichu, skoro šeptem. Zato jeho oči se dokázaly dívat tak pronikavě, že to bylo až nepříjemné. A ta chůze! Jako by se plazil had, říkali mnozí. S hadem její obyvatelé osady zvláště srovnávali. Snad proto, že ho téměř každodenně vídávali, jak se ubírá směrem k Bílým skalám. A to bylo místo, kam žádný lovec ani Indián zbytečně nechodil. Tam totiž žili chřestýši! Každý dobře věděl, že jedno uštknutí plazem stačí, aby se člověk v příští chvíli za hrozných bolestí loučil se životem. Co tam dělal stařec byla záhada.

Hedi Smithovi učerovali už v mládí. Brzy si všiml, že hadi se lidí většinou straní a útočí, jen když jsou vyprovokováni. Přestel se jich bát, neutíkal před nimi, ale také je nikdy nezabíjel, jen je pozoroval.

Později, kdy pracoval jako dřevorubec v lesích měl možnost pozorovat právě chřestýše, jedny z nejstrašnějších hadů. Chytře si pořídil pro své nebezpečné toulky inječní stříkačku a sérum proti uštknutí. To mu také zachránilo život, když jednou napochůzce v horách ho skutečně uštkl had. Zastihl ho při svlékání kůže. V té době jsou hadi velmi nebezpeční. Napaďají bezohledně každého tvora i bez předcházejícího varování chřestíci zbytky staré kůže na konci ocasu. Smith si duchapřítomně vstříkl sérum do těla a klesl v bezvědomí. Ležel tam v lese snad celý den. Když se probudil, měl ochrnuté nohy i ruce. Lomcoval s ním horečka a strašně mu hučelo v hlavě. Potom usnul a spal asi dlouho; když se probudil svítalo. Bolesti zmizely. Přežil to.

Během své dřevorubecké práce byl uštknut ještě několikrát. Podruhé měl jen kruté bolesti a otoky kloubů. Potřetí mu to připomínalo spíše píchnutí včelou.

Potom Smith přesídlil sem, do Kanady. Chtěl tu zůstat jen jednu sezonu, ale když objevil tajemství Bílých skal, zvítězila vášeň khadům a on zůstal.

Byl v Bílých skalách skoro denním hostem, vysedával mezi hady, dotýkal se jich a žádný mu neublížil. Snad už sem poznali šedivého staříka, který si tiše píská a občas jim v pytli přinesl nějakou pochoutku. Vydržel sedět v jejich skalním městě celé hodiny. Pozoroval je, jak se shromažďují, jak se vyhřívají, jak svlékají své kůže. Hadů tam bylo velmi mnoho. Za slunečných dnů jich napočítal přes stovku.

Klidný, jednotvárný tok života starého Smitha přerušila najednou na první pohled bezvýznamná událost. Přišel si koupit do trapperie a stal se svědkem hádky mezi Indiánem a bratry Davisovými. Oba bratři, zlatokopové, byli známí svou prudkou povahou a tím, že rádi vyhledávají spory, které často končili rvačkou.

Indián právě vyměňoval kůže za náboje, když se ti dva jako velká voda přihrnuli dovnitř. Starší Davis Indiána odstrčil, krabičku s náboji smetl se stolu a začal se rudochovi posmívat. Ten si to nenechal líbit. Zavolal cosi ve své mateřštině a ruka mu sjela k pasu na rukojeť nože. Mladší Davis však současně vytrhl z pouzdra pistoli a zamířil. V tom okamžiku se otevřely dveře a vešel Smith. ~~Vš~~ Jediný pohled mu stačil, aby pochopil situaci. Rázným kopnutím, na jeho stáří neočekávaným, mu vykopl pistoli z ruky. Po chvíli napětí Davisové zřejmě vycítili, že místo a množství svědků nejsou příznivé krvavým sporům. Ustoupili a doslova vypadli z místnosti.

Indián, který stál dosud nehnutě na místě, chtěl steraci poděkovat. Toho však už zaujalo něco jiného. Zvenku sem zaznělo skučení jeho psa smíšené s hrubým smíchem. Smith vyběhl ven. Bylo však již pozdě. Stařec nevěděl zde se má rozběhnout za chechtajícími se bratry, nebo snad pomoc svému psu. Zachvátila ho strašná zlost. Vytáhl pistoli a zamířil na bratry. Ti však již byli daleko. Zamířil tedy mezi zoufalé oči psa a skrátil jeho utrpení. Za výstřelem se osadou nesl hlas přísahající bratrům pomstu.

Že to myslí vážně, to si uvědomovali. Počítali s tím, že ve dne si na ně stařík netroufne, spíše v noci, že by jim mohl zapálit srub a v nastalém zmatku je pak postřílet. V noci se proto střídali v hlídkování.

Smith měl zcela jiný plán. Zatímco oni hlídali, on spal. Ke své pomstě totiž potřeboval krásný slunečný den.

Za 3 dny se dočkal. Když se přiblížilo poledne, vyšel ze své chaty a oklikou se dostal srubu bratří. ~~V~~ koutě místnosti našel pytel, nastrkal do něj různé pokrývky a šatstvo. Chtěl, aby se pytel zdál velký, ale aby nebyl těžký. Pak vzal jejich pušky a údery o stěnu je poškodil.

Davisové, kteří byli u potoka, si všimli, že se něco děje. A když uviděli Smitha, jak vybíhá s pytlem na zádech, rozběhli se za ním. To bylo Smithovým přáním. Několika nedávkami je vydráždil natolik, že po něm začali střílet z pistolí. Ale stařec upaloval tek, aby byl mimo dostřel. Po chvíli změnil taktiku. Chvillemi odpočíval a zdálo se že je unaven. Tím zuřivěji ho bratři pronásledovali a v rozčilení ani nevšimli že se blíží k Bílým skalám.....

Ve skalách stařec změnil tempo doopravdy. Přece byl už unaven a nechtěl riskovat, že by se bratrům stretl z dohledu. Musel teď ukázat svou šikovnost. Ze rtů se mu line tiché, zvláštní pískání, nese se středem plošiny až k chřestýšům. Stařec je již mezi nimi. Těžce oddechuje, je unaven, aleslyší, jak za ním vstoupili ti dva.....

Smith klesá únavou, hledí na modro oblohu a jako ve snu slyší křik těch dvou, pak smrtelné chroptění, a pak už jen ticho. Úplné ticho.

